

Lavinia Huțșoru Dumitriu

Dor

De dorul Tău, privirea-mi spre cer zboară mereu,
Iar sufletul mi-e-n lacrimi, în căutarea Ta.
Pe drumuri povârnite, pășesc de dragul Tău,
Să mă-ntregesc cu Tine, din nou, în lumea mea.

Eu știu că-mi ești alături, în mine, peste tot,
Și că-mi răspunzi chemării și-n brațe Tu mă porți.
Și-o lacrimă de-mi curge, ce s-o opresc nu pot,
Din cer vin ploi de lacrimi, ce curg zile și noți.

Iar dacă al meu suflet este pustiu și gol,
Tristețea mea cuprinde și celelalte lumi
Și-atunci trimiți noi îngeri, ce vin din ceruri, stol,
Să-mi poarte ei povara, cu ea făcând minuni.

De-aceea-n astă viață, eu știu că mi-a fost dat
S-alin dureri din juru-mi și rănile ce dor,
Căci Tu ești Cel ce-o face, prin darul ce-ai lăsat,
Celor trimiși de Tine, în slujba tuturor.

24 februarie 2009, Abadjanian - Brazilia
Lavinia Huțșoru Dumitriu

Divin

În sufletul mereu prea plin
De nesfârșitele tristeți,
E picătura de Divin,
Esența propriilor vieți.

Când ai în Viață Ideal,
Și când trăiești cu-Adevărat,
Tot ce-i miracol, e normal
Și-n Cale-ți este semănat.

Atunci tristețile dispar
Și bucuriile revin,

Făcând să strălucească iar,
Doar picătura de Divin.
7 aprilie 2009, București

Lavinia Huțșoru Dumitriu

De ziua ta

De ziua ta, de mii de ori,
Fost-ai acoperit cu flori.
De mii de ori, de ziua ta,
Te-a răsplătit Iubirea Sa.

Când pe Pământ ți s-a cântat
Pentru Cuvântul ce l-ai dat,
A fost ecoul ce de Sus,
Din cor de îngerii a ajuns.

Mulțimi se-adună peste tot,
Să-ți mulțumească, dacă pot,
Chemând în suflet pe Iisus,
Așa cum tu, mereu le-ai spus.

Să te iubească El prin toți,
În Cer să-ți redeschidă porți,
Să-i poți aduce iar pe Cale,
Pe cei ai misiunii tale.

23 martie 2009, București
Lavinia Huțșoru Dumitriu

Cugetare

De te-aș lăsa adesea în suflet să-mi privești,
Te-ai întrista și poate ai zăbovi o clipă
Și ai vedea oglinda aceluia care ești,

Iubind, primind iubire, de n-ai pleca în pripă.

Și de-ai păși cu grijă în sufletu-mi deschis,
Făra-a lua cu tine vreo veche bănuială,
Ți-ai regăsi acolo lăcașul neatins,
În care te-ai ascunde, ca un copil de școală.

La umbra ta vreodată, dac-ai băga de seamă,
Cum tot te urmărește și-n toate te imită,
Ai ști că în iubire, perechea ce te cheamă,
Ți-e-n toate o oglindă și sprijin, nu ispită.

În glasu-ți care cheamă și îngerii și furtuni,
Dac-ai lăsa doar mierea și-ai arunca veninul,
Ar fi ca altădată, când se-ntâmplau minuni,
Când să se-mpotrivescă nu îndrăznea niciunul.

Tu știi că prin iubire, devii nemuritor,
Iubirea însă-nseamnă și jertfă deopotrivă,
Când unul dăruiește și altu-i primitor,
Tânjește spre iubire și intră în derivă.

24 Februarie 2009, Abadjanian – Brasil

Lavinia Huțșoru Dumitriu

Creăție

Când Dumnezeu, în Sine, a vrut pe om să-l facă,
Lumina de-ntuneric o despărți-n vecie
Și-n calea lui într-una, lumina să-l petreacă,
Umplu cerul de astre, luminători să-i fie.

În Rai, mai înainte, pe om de a-l aduce,
El hotărî s-alunge din cer căzuții îngerii,
Trimise pe Arhanghel, cu sabia-i strălucă,
Să-i ducă spre tărâmul de chinuri și de plângeri.

Apoi, când să înceapă creăția supremă,
Ce-avea să-ncununeze al lumii început,
Creatu-s-a din haos și cea dintâi dilemă,
Când pe bărbat ales-a să-l facă doar din lut.

Deși pe zămislirea cea nouă Duh suflase,
Adam numindu-l astfel pe omul cel dintâi,
Văzu că jumătate doar din întreg rămase
În el și că tânjește și-i fără căpătâi.

Si-atunci, spre întregire, făcu pe soața-i Eva,
Din coasta zămislită din boțul cel de lut,
Ca ea să-și aibă astfel, mai elevată seva,
Spre-a profita de șansa ce astfel a avut.

El i-a-înzestrat atuncea, cu Viața cea eternă,
Asemenea să-I fie, prin Duh și prin Cuvânt,
Iar interzis rămase, doar pomul din Grădină,
Căci n-aveau conștiința păstrării de rod sfânt.

Și meditând milenii la creaturi divine,
În planul Lui, doar omul avea să stăpânească
Pământurile toate, de vietăți ce-s pline,
Creația întreagă, doar el s-o denumească.

El S-a văzut în oameni, ca-ntr-o oglindă vie,
A pus în ei Scânteia, Dumnezeiasca Fire,
Suprema Lui trăire, în inimi să le fie,
Eternul leac de suflet, cu numele IUBIRE.

26 Aprilie 2009, Kalivia, Atena, Grecia

Lavinia Huțșoru Dumitriu

Copilărie

Pe patul mic din scânduri, copil fiind la buna,
Priveam prin ferăstrucă, în sus, pe înserat,
Și îi ceream cu lacrimi: “dă-mi mie, buno, Luna!”,
Dar buna-mi povestește, că Luna, nu-i de dat.

“Acea-i Sfânta Lună, și ea ne luminează,
De Domnu-i pus'acolo, s-alerge după Soare.
Hai, vino, lasă Luna, care te ține trează,
Ți-o spune o poveste, cu prinți și vrăjitoare.”

E înțeleaptă buna și mă cunoaște bine,
Când vrea să m-amuțească, îi dă cu vrăjitoarea
Și-atunci eu rog pe bunul, să vină lângă mine,
Să-mi spună o poveste, căci vezi, vine culcarea.

Și bunul povestește despre război într-una,
Cum a trecut prin lupte, din lagăr evadând,
Cu gândul să se-ntoarcă nevătămat la buna,
Cum a scăpat din toate, pe Domnul tot rugând.

Și-mi spune că-ntr-o noapte, cu o ninsoare deasă,
Când drumul îl pierduse și îl cuprinse groaza,
Un strigăt ca un tunet, l-a îndreptat spre casă,
Și a știut de-atuncea că Domnul îi e paza.

“Povestea” încheiată, pe gene somnu-mi vine,
Dar buna nu mă lasă, s-adorm ca un păgân.
De cămășuț'apucă și în genunchi mă ține,
Și spunem “Tatăl nostru”, cu îngerii mă-nchin.

La soba dogorindă, cu lemnele trosnind,
Dorm somnul cel mai dulce, cu vise îngerești.
E trecerea ușoară, când pe pământ venind,
Te-așteaptă sfinți și îngeri, din sferele cerești.

De dimineață însă, la geam sunt iarăși țintă,
Prin gerul de afară, un ciocănit răzbate,

Iar eu vreau de la buna, o pasăre să-mi prindă,
Să mi-o aducă-n casă, să fie-a mea, de poate.

E doctorul pădurii, îmi spune iarăși buna
Și a venit la tine, ca să-ți aduc'aminte
Și ciocăne să-ți spună că a trimis-o Luna,
Să-anunțe că mai vine, de ești copil cuminte.

Cu-așa făgăduință, dar cu păreri de rău,
Rămân în așteptare, pân' Luna să apară,
Și cer cutia mică, o piesă de muzeu:
“Dă-mi mie „nunta”, buno și-apoi om merge-afară!”

La săniuș, cu mama și tata merg pe rând,
De nu sunt la serviciu, ori nu-s cu nasu-n carte,
Iar seara, într-un suflet eu îi aud venind,
De bucuria vieții, cu toții s-avem parte.

Și astfel, într-o noapte, când au intrat în casă,
Uimirea le fu mare, să vadă ascultând
Bunicii, o poveste, din Ispirescu-aleasă,
Citită de copilul, ce nu-l știau citind.

Trecut-au ani și iată, minunea se repetă,
Fostul copil mai are a vă uimi o dată.
Vă pune în catrene, cu un cotor de cretă,
Decis să răsplătească, iubirea de-altădată.

6 Ianuarie 2009, București

Lavinia Huțșoru Dumitriu

Căutare

În drumul către Tine, spre-a veșniciei Casă,
Te regăsesc aieva, și-n lumi îndepărtate.
Răzbate iar Lumina cea Sfântă de Acasă,
Din adâncimi de suflet, de-atâtea griji, uitate.

În fiecare templu, în cinstea Ta clădit,

Te aflu-ntotdeauna, în blândă așteptare,
Cu Maica Ta alături, pe cruce răstignit,
Ca în genunchi, cu lacrimi, să-Ți cer din nou iertare.

Iertarea Tu mi-ai dat-o, când ai urcat pe cruce,
Dar Tu aștepți de-atuncea, ca eu să înțeleg,
Că jertfa cea mai mare-i slujirea cea mai dulce,
A Tatălui din ceruri, spre-a deveni Întreg.

Revăd Albastrul Templu, cu muzica celestă,
Pășesc în Catedrale cu îngerii plutind,
Străbat în rugăciune, spirale în ritm mistic,
Pe sub cupola-naltă, lumina radiind.

Eu peste tot Te caut, deși în mine ești,
Mai mult să fiu cu Tine, să nu mai rătăcesc,
Căci m-ai trimis în lume, prin mine să trăiești,
Să mă unesc cu Cerul, cu cei ce Te iubesc.

24 Februarie 2009, Brasilia - Templul Albastru (Biserica Catolică)